

τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐστενοχῶρει. Παρατηρήσατε ἰδοὺ».

Ὦντως, εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου, ἐφαίνετο λάκκος νεοσκαφεῖς καὶ πληρωθεὶς πάλιν. Διεκρίνετο δὲ καταφρωνῶς, μ' ὅλην τὴν ληφθεῖσαν φροντίδα τοῦ νὰ καλύψωσι διὰ χόρτων καὶ ἐρεϊκῶν.

Ἰχνη βημάτων ἐδείκνυν τὴν ὁδόν, ἣν εἶχον ἀκολουθήσει οἱ Κερανδᾶλ.

Οὐδ' ὁ Μισὸ οὐδ' ὁ δ' Ἑστρέλ ὑπώπτευν ἄλλους πλὴν τῶν Κερανδᾶλ ὅτι ὑπεξήρσαν τὸ πτώμα, ἵνα οὕτως ἀποπλανήσωσι τὴν δικαιοσύνην.

Αἶφνης ὁ χωροφύλαξ ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως :

— Ἰδοὺ, ἰδοὺ! εἶπε παρατηρῶν ἀντικείμενον παράδοξον κρεμάμενον ἀπὸ τινος κλάδου.

Ἦτο ρινόμακτρον ἐκ βατίστας μετὰ στέμματος μαρκησίου κεντημένου ἐν τῷ ὑφάσματι.

Ὁ Μισὸ ἔλαβεν αὐτὸ καὶ διετέλει ἐν ἀμνηχανίᾳ.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη περιέπλεκε τὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ ρινόμακτρον ἐκεῖνο προήρχετο βεβαίως ἐκ τοῦ μεγάλου πύργου.

Οἱ Κερανδᾶλ τοῦ Πενοῦ δὲν εἶχον τοιαῦτα πολυτελῆ ἀντικείμενα.

Πῶς τὸ ρινόμακτρον εὐρέθη ἐν τῷ δάσει παρὰ τὸν λάκκον ἐκεῖνον;

Βεβαίως τὰ πράγματα ἐβολοῦντο.

Ὁ Μισὸ ἦν ἐν ἀμνηχανίᾳ ἕνεκα τούτου, ἔθηκεν ἐν τούτοις τὸ ρινόμακτρον ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἵνα ποιήσῃται χρῆσιν ἐν χρόνῳ εὐθέτῳ.

Ἐνταῦθα τῷ ἔλειπεν ἡ εὐφυΐα τοῦ συμβούλου αὐτοῦ Λεσγιδού.

Ἄλλ' ὁ Λεσγιδὸς κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ εἶχεν ἐγκλεισθῇ ἐν τῇ φωλεᾷ του.

Ὁ δ' Ἑστρέλ ἐπίσης ἀνεζήτη τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Γνωρίζεις τὴν φωλεάν, εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν του. Ἄς ὑπάγωμεν.

Ἀορίστως ἤσθάνετο, ὅτι ἄλλοι ἢ οἱ Κερανδᾶλ ἡσχολήθησαν διὰ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πτώμα καὶ τῷ ἐπῆρχοντο παράλογοι ἰδέαι, ἅς ἀπέκρουεν, ἀλλ' αἵτινες τῷ ἐπανήρχοντο.

Ἡ δεσποικὶς δὲ Φοντερόζ διετέλει ἐν καλαῖς σχέσεσι μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς τοῦ Πενοῦ.

Πολλάκις εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν.

Αἱ μετὰ τοῦ Κορεντίνου συνεντεύξεις αὐτῆς, οἱ περίπατοι αὐτῆς κατὰ μόνας ἡδύναντο νὰ ἐξηγηθῶσι κακῶς.

Ὁ Μισὸ καὶ ὁ λοχαγὸς δὲν ὠμίλουν Ἐβᾶδιζον βεβουλισμένοι εἰς τὰς αὐτὰς σκέψεις.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης θὰ ἐπώλει τὴν συνενοχὴν αὐτοῦ τοῖς Κερανδᾶλ διὰ μίαν ὥραν ζωῆς τῆς Ἀγνῆς.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης θὰ ἐπώλει τὴν συνενοχὴν αὐτοῦ τοῖς Κερανδᾶλ διὰ μίαν ὥραν ζωῆς τῆς Ἀγνῆς.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

— Καὶ λοιπὸν θὰ μείνωμεν μακρὰν, νὰ βρασιζώμεθα ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, ἥτις εἶναι ἀλγεινότερα καὶ αὐτῶν τῶν συμφορῶν... καὶ νὰ ἀποθάνωμεν τῆς λύπης; Ποῖος ἄλλος θὰ σὲ παρηγορήσῃ, πλέον ἐμοῦ; Ἄν, ὁ Θεὸς φυλάξῃ, πληρωθῇς, τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος διὰ τὴν βασιλίσσαν Ἑλένην;... Εἴνη χεῖρ ἐπεριποιήθη τὰς πληγὰς τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου, διότι ἡ σύζυγός του ἔμεινε μακρὰν τοῦ στρατοπέδου!... Τί σοῦ ἔκαμα καὶ θέλεις νὰ μὲ κηλιδώσῃς διὰ τοιοῦτου αἰσχους;

— Ἀλλὰ τὸ βλέπεις... εἴμεθα ἔτοιμοι ν' ἀναχωρήσωμεν, καὶ δὲν δύνασθε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε ἔφιπποι... Πῶς νὰ σᾶς μεταφέρωμεν;... Ὀλίγα στιγμαὶ βραδύτητος δύνανται νὰ μὲ κατακρημνίσωσιν ὅπου... δὲν θὰ ᾔται δυνατόν πλέον ν' ἀνεγερθῶ.

— ὦ! μὴ φροντίζῃς περὶ τούτου... ἐπρόβλεψα... Κύτταξε, δὲν εἶναι αὐτὰ φορεῖα;

— Ὁ μᾶς ἐμποδίζετε τὸν δρόμον.

— Ὅχι... πῆγαινε ἐμπρός, καὶ μὴ φροντίζῃς διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας... Μὴ στραφῇς ὀπίσω... Ὁ μᾶς ἀκολουθοῦμεν μακρόθεν... ἀρκεῖ νὰ σὲ βλέπωμεν.

— Ὁ μᾶς ἐμποδίζετε νὰ πολεμῶ...

— Ἀπεναντίας... μὴν ἀμφισβᾶλλῃς... πρὶν ἢ ἐξέλθῃς εἰς τὴν μάχην, θὰ σοὶ δεικνύω τὸν Μαμφρέδινόν σου τούτον... (ὁ βασιλεὺς κύψας ἔθετο τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀνέκραξεν: — ὦ ἐλπίς μου!...) καὶ θὰ σοὶ λέγω: σῶσέ τον εἶναι αἱμά σου... οἱ ἐχθροὶ σου θὰ τὸν φονεύσουν, ἂν ὑποχωρήσῃς...

— Νὰ ὑποχωρήσω, ἐγώ... καὶ πότε ὑπεχώρησεν ὁ Μαμφρέδης;... πότε, γύναι, ὁ σύζυγός σου ἐπανήλθεν εἰς σέ, ὡς ἡττημένος;... Ὁ μᾶς νικήσωμεν.

— Καὶ ἡμεῖς, ἐν τῇ σκηνῇ σου, θὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν νὰ σοὶ δώσῃ τὴν νίκην· νὰ μὴ ἀποβλέψῃ, ἂν ἐπὶ τοῦ προσώπου σου εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἀναθέματος· νὰ λύσῃ ἐκεῖνος, ὅτι ἔδωκεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀντιπρόσωπός του, διότι δὲν ἔδωκεν αὐτὸ ἐν δικαιοσύνῃ... νὰ ἀκούσῃ τοὺς στεναγμοὺς τῶν ἱκετευόντων... νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἀθώους.

— Ὅχι, Ἑλένη... μὴ δεθῇς εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἰδῇ ἀπὸ τοῦ ὕψους τὴν κεφαλὴν τοῦ Μαμφρέδου... δεθήνῃ ὑπὲρ σοῦ... δεθήνῃ ὑπὲρ ὑμῶν, τέκνα μου... Σεῖς εἰσθε ἄξιοι νὰ εἰσακούσῃ τὴν δέησίν σας... καὶ θὰ εἰσακούσῃ αὐτήν... Ἐγὼ ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸ ξίφος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠθέλησε ν' ἀπέλθῃ.

Ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς πόδας του. Ἐνηγκαλίσθησαν τὰ γόνατά του καὶ ἔλεγον ἐν θρήνῳ:

— Μὴ μᾶς ἀφίσης!... ὦ! μὴ μᾶς ἀφίσης!...

— Ἐλθετε λοιπὸν, ἀφ' οὗ τὸ θέλετε, νὰ συμμετάσχητε τῶν θλιψῶν μου, τοῦ θανάτου μου... Προτιμήσατε τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀσφαλείας, τὴν συνοδίαν μου... σᾶς δέχομαι... Προσέξατε ὅμως! Ὁ μᾶς γεύθητε ἀφάτους πικρίας... διότι ὁ φίλος τοῦ δυστυχοῦς εἶναι δυστυχέστερος αὐτοῦ... Ἡ μετάνοια θὰ ἔλθῃ ἀργά... καὶ οἱ πόθοι ἐπίσης... δὲν μοῦ πιστεύετε;... Σᾶς συμπονῶ, διότι ἀγνοεῖτε πῶς μαστίζει ἡ συμφορά... οὐδὲ δύνασθε νὰ γινώσκετε πόση εἶναι ἡ λύσσα τῆς φιλαυτίας, ἡ ὁποία ἀναμειγμένη μετὰ τοῦ αἵματος κυκλοφορεῖ εἰς τὸ σῶμα... Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σας... Καὶ σύ, ἀνοικτῆρμον, προσέθετο βλέπων τὸν οὐρανόν, ὅστις συγκεντρώνει τὰς θυέλλας καὶ βασιλεύει ἐπὶ τῶν κεραυνῶν, ἀπάλλαξε τὰ πλήρη ἀγάπης ταῦτα ὄντα τῆς ἀγρίας θέας τῶν ὑπὸ τῆς λύσσης τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος διαρρηγνυμένων ἱερῶν δεσμῶν.

Δὲν ἀγνοῶ ὅτι αἱ προσφοραὶ μου ἐπὶ τοῦ βωμοῦ σου εἶναι προσφοραὶ Καῖν, καὶ ὅτι δι' ἐμὲ δὲν ἔχεις ὧτα, ὅπως ἀκούσῃς τὴν δέησίν μου... ἂν ὅμως κατέλθῃς εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας μου, θὰ ἴδῃς ἂν ἠθελὸν ποτε δεθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ... ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω ὑπὲρ τῶν τέκνων μου... ἐννοεῖς;... ὑπὲρ τῶν ἀθῶων τέκνων μου... Ἰδέ, ἂν ᾔται ἀθῶα ἐνώπιόν σου... ἐρεύνησον ἐν αὐτοῖς καὶ δὲν θὰ εὕρῃς τὸ ἐλάχιστον μέρος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ χαίρῃς ὅτι ἐδημιούργησας... Ἐγὼ ἡμάρτησα... τιμώρησόν με... ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον αἱ προσφιλεῖς αὐταὶ κεφαλαὶ νὰ φέρωσι τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν μου».

Ταῦτα εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ὥσπερ ἀπελπισθεὶς πλέον περὶ τῆς συγχωρήσεως τοῦ Θεοῦ.

Εἶτα συγκεκινημένος εἰς ἄκρον προσέθετο:

— Βενιγκάτσα, Βενιγκάτσα, λάβε τετρακοσίους λογοφόρους καὶ συνόδευσον τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν... Πρόσεξον, Βενιγκάτσα, εἶναι αἱμά μου... καὶ σύ ἐπίσης εἶσαι πατήρ καὶ γινώσκεις ἐκ πείρας τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη: αἱμά μου... Εἰς σὲ λοιπὸν τοὺς ἐμπιστεύομαι.

Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Βενιγκάτσα, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του... θὰ φροντίσω περὶ αὐτῶν περισσότερον ἢ ἂν ᾔσαν τέκνα μου.

— Ὅχι περισσότερον... φρόντισε ὡς ἠθελῇς φροντίσῃ περὶ τῶν ἰδικῶν σου τέκνων, καὶ τοῦτο μὲ ἀρκεῖ.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ, καὶ τὰ σκότη ἐδάρυνον πυκνότατα ἐπὶ τῆς γῆς... Οὐδ' ἡ ἐλάχιστη ἀκτίς ἀστέρος, ἡ τῆς σελήνης, διέσχίζε τὰ καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν θόλον νέφη.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς πόδας του. Ἐνηγκαλίσθησαν τὰ γόνατά του καὶ ἔλεγον ἐν θρήνῳ:

— Μὴ μᾶς ἀφίσης!... ὦ! μὴ μᾶς ἀφίσης!...

— Ἐλθετε λοιπὸν, ἀφ' οὗ τὸ θέλετε, νὰ συμμετάσχητε τῶν θλιψῶν μου, τοῦ θανάτου μου... Προτιμήσατε τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀσφαλείας, τὴν συνοδίαν μου... σᾶς δέχομαι... Προσέξατε ὅμως! Ὁ μᾶς γεύθητε ἀφάτους πικρίας... διότι ὁ φίλος τοῦ δυστυχοῦς εἶναι δυστυχέστερος αὐτοῦ... Ἡ μετάνοια θὰ ἔλθῃ ἀργά... καὶ οἱ πόθοι ἐπίσης... δὲν μοῦ πιστεύετε;... Σᾶς συμπονῶ, διότι ἀγνοεῖτε πῶς μαστίζει ἡ συμφορά... οὐδὲ δύνασθε νὰ γινώσκετε πόση εἶναι ἡ λύσσα τῆς φιλαυτίας, ἡ ὁποία ἀναμειγμένη μετὰ τοῦ αἵματος κυκλοφορεῖ εἰς τὸ σῶμα... Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σας... Καὶ σύ, ἀνοικτῆρμον, προσέθετο βλέπων τὸν οὐρανόν, ὅστις συγκεντρώνει τὰς θυέλλας καὶ βασιλεύει ἐπὶ τῶν κεραυνῶν, ἀπάλλαξε τὰ πλήρη ἀγάπης ταῦτα ὄντα τῆς ἀγρίας θέας τῶν ὑπὸ τῆς λύσσης τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος διαρρηγνυμένων ἱερῶν δεσμῶν.

Δὲν ἀγνοῶ ὅτι αἱ προσφοραὶ μου ἐπὶ τοῦ βωμοῦ σου εἶναι προσφοραὶ Καῖν, καὶ ὅτι δι' ἐμὲ δὲν ἔχεις ὧτα, ὅπως ἀκούσῃς τὴν δέησίν μου... ἂν ὅμως κατέλθῃς εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας μου, θὰ ἴδῃς ἂν ἠθελὸν ποτε δεθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ... ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω ὑπὲρ τῶν τέκνων μου... ἐννοεῖς;... ὑπὲρ τῶν ἀθῶων τέκνων μου... Ἰδέ, ἂν ᾔται ἀθῶα ἐνώπιόν σου... ἐρεύνησον ἐν αὐτοῖς καὶ δὲν θὰ εὕρῃς τὸ ἐλάχιστον μέρος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ χαίρῃς ὅτι ἐδημιούργησας... Ἐγὼ ἡμάρτησα... τιμώρησόν με... ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον αἱ προσφιλεῖς αὐταὶ κεφαλαὶ νὰ φέρωσι τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν μου».

Ταῦτα εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ὥσπερ ἀπελπισθεὶς πλέον περὶ τῆς συγχωρήσεως τοῦ Θεοῦ.

Εἶτα συγκεκινημένος εἰς ἄκρον προσέθετο:

— Βενιγκάτσα, Βενιγκάτσα, λάβε τετρακοσίους λογοφόρους καὶ συνόδευσον τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν... Πρόσεξον, Βενιγκάτσα, εἶναι αἱμά μου... καὶ σύ ἐπίσης εἶσαι πατήρ καὶ γινώσκεις ἐκ πείρας τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη: αἱμά μου... Εἰς σὲ λοιπὸν τοὺς ἐμπιστεύομαι.

Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Βενιγκάτσα, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του... θὰ φροντίσω περὶ αὐτῶν περισσότερον ἢ ἂν ᾔσαν τέκνα μου.

— Ὅχι περισσότερον... φρόντισε ὡς ἠθελῇς φροντίσῃ περὶ τῶν ἰδικῶν σου τέκνων, καὶ τοῦτο μὲ ἀρκεῖ.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ, καὶ τὰ σκότη ἐδάρυνον πυκνότατα ἐπὶ τῆς γῆς... Οὐδ' ἡ ἐλάχιστη ἀκτίς ἀστέρος, ἡ τῆς σελήνης, διέσχίζε τὰ καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν θόλον νέφη.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠγλόγουν οἱ ὀδεύοντες.

Ἡ λύσσα τοῦ ἀνέμου, διερχομένου τὰς τῶν ὀρέων χαράδρας, καὶ οἱ μνηκυθμοὶ τῶν περιδινουμένων νεφῶν, ἀπετέλουν θρηνώδη καὶ φοβερόν ἦχον, ὅμοιον πρὸς τὸν θρήνον τῶν κολαζομένων τοῦ Δάντου.

Τινές, ἐν ταῖς ἀποτόμοις ἐκείναις ὁδοῖς, ἐννοοῦντες ἐκ τοῦ κρότου τοῦ χειμάρρου ὅτι ἦσαν ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ κρημνοῦ, ὠπισθοχώρουν ἐντρομοί, κραυγάζοντες πρὸς τοὺς ὀπισθεν αὐτῶν ἐρχομένους :

— Ἐδῶ εἶναι θάνατος.

Οὗτοι δὲ προχωροῦντες πρὸς τὸ ἕτερον μέρος καὶ πειθόμενοι ὅτι καὶ ἐκεῖ ἦτο ἐπίσης κρημνός, ἀπήντων :

— Καὶ ἐδῶ δὲν εἶναι ζωή.

Εἶτα, λαμβάνοντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ βαδίζοντες ἀργὰ καὶ μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, κατάρθουν — ἀλλὰ τινές αὐτῶν μόνον — νὰ διέλθωσιν ἀβλαβεῖς τὸ κινδυνώδες ἐκεῖνο μέρος.

Πολλοὶ τὸ πλεῖστον τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον τετραποδί.

Ἄλλοι, συσσωρευθέντες ὀπισθεν τῶν βράχων, δὲν κατέλιπον αὐτοὺς, ἡ ἀφοῦ ἡ θύελλα ἐμετριάσθη μικρόν.

Τινῶν αἱ κνημαὶ ἢ οἱ βραχίονες ἐθραύσθησαν ὑπὸ τῶν ἐκρίζουμένων καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους καταπιπτόντων δένδρων, καὶ τινες ἐφρονεύθησαν πληγέντες ὑπὸ τούτων κατὰ κεφαλῆς, φρικῶδες ἀποτελέσαντες πρόσκομμα εἰς τὴν πορείαν τῶν ἐπερχομένων.

Ἵπῃρξαν δὲ καὶ ὀλίγοι, οἵτινες μὴ ἔχοντες ἀκοῦσαν εὐρωστίαν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ στηριχθῶσιν εἰς τοὺς πόδας τῶν, ἀφηρημένοι ὑπὸ τῆς λαίλαπος, μὴ λαμβάνοντες τοῦλάχιστον τὴν παρηγορίαν ν' ἀναγγείλωσιν εἰς τοὺς συντρόφους τῶν τὸν οἰκτρὸν θάνατόν των διὰ τῆς τελευταίας αὐτῶν κραυγῆς, διότι ἀνῆρπαζε καὶ ταύτην τὸ μαινόμενον στοιχεῖον, ὥσπερ μὴ θέλον νὰ διανεμηθῇ μετ' ἄλλου τινός τὴν ἰσχὺν τοῦ τρόμου, καὶ ἔχον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς οὐδένα τρόμον νὰ ὑπερβῇ ἐκεῖνον, ὃν αὐτὸ ἐνέπνεεν.

Ἐν μέσῳ τῆς ταραχῆς ἐκείνης, ὁ εὐγενὴς Μαμφρέδης, ἱππεύων γενναῖον πολεμικὸν ἵππον, ὃν αὐτὸς ἐξελέξατο, μεθ' ὅλην τὴν τοῦ ἀμνηστ' Ἰουσοῦ παρατήρησιν, ὅτι εἶχε λευκὸν σημεῖον εἰς τὸν ἀριστερόν ὀπίσθιον πόδα, ὅπερ ἦτο κάκιστος οἰωνός — προέβαινε θαρραλέως, πεποιθὼς ἐπὶ τὸ ὀρμέφυτον καὶ τὴν ρώμην τοῦ ζώου.

Ὁ ἵππος, ὥσπερ θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πεποιθήσιν ταύτην τοῦ ἱππέως, ἔφερεν αὐτὸν ἀσφαλῶς, δι' ἀξιοθαυμάστου ταχύτητος, καίπερ ἡ ὁδὸς ἦτο δύσβατος, καὶ πλήρης κωλυμάτων καὶ κινδύνων.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ βασιλέως, εἶτε διότι ἔχον ἥσσον καλοὺς ἵππους, εἶτε διότι δὲν ἔχον τὴν γενναίαν τοῦ Μαμφρέδου καρδίαν, δὲν ἠδύναντο ν' ἀκολουθῶσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἔχον μείνῃ οὐ σμικρὸν ὀπίσω.

Διεδόθη φήμη, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην τεθαμμένων, ἐξελευσάμενοι τῶν τάφων των καὶ φέρουσαι πυρσοὺς ἀ-

νημένους, ἐπροπορεύοντο αὐτοῦ, ὀρχομέναι σατανικὸν τινα χορόν, καὶ ὅτι ὁ τε ἵππος καὶ ὁ ἱππεύς, περὶ οὐδενὸς ποιούμενοι τὰς τοιαύτας ὀπτασίας, ἐπωφελοῦντο τὸ ἀπὸ τῶν πυρσῶν αὐτῶν χεόμενον φῶς ὅπως βαδίζωσιν ἀσφαλῶς.

Τὸ χρονικὸν μάλιστα προσθέτει, ὅτι ὁ Μαμφρέδης ἀνέκραξε :

— Σὲ εὐχαριστῶ, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἦσαι, καταχθόνιον ἢ οὐράνιον πνεῦμα, σὺ τὸ ὅποιον μοῦ φωτίζεις τὴν ὁδόν.

Καὶ τότε ἀμέσως τὸ φῶς ἐκεῖνο ἐξέλιπε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐνεφανίσθη φάσμα φέρον σκῆπτρον, φωτεινὸν καὶ διαφανοὺς λευκότητος, ὅμοιον πρὸς νέφος περιβάλλον τὸν δίσκον τῆς σελήνης, ὅπερ — θυμασίον θέαμα! — ἀντὶ νὰ ἐκχέρῃ ἀκτῖνας φωτός, περιεβάλλετο δι' ἀτμοσφαίρας σκοτεινότερας ἔτι τοῦ τῆς νυκτὸς σκότους, — καὶ ὁμοιάζε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Φρειδερίκον, καὶ περ ἡ μορφή αὐτοῦ δὲν διεκρίνετο καλῶς, ὥσπερ εἰκὼν ἐνυπνίου, ἢς ἡ ψυχὴ δὲν ἐπρόφθασε νὰ συμπληρώσῃ τὸν σχηματισμόν, οὔτε ζῶντος, οὔτε νεκροῦ οὕσα, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνθρώπου ἐξεγερθέντος αἰφνης ἀπὸ μακροῦ ληθάργου καὶ μὴ ἀνακτῆσαντος ἔτι τὰς λειτουργίας τῆς ζωῆς.

Τὸ φάσμα ἐκεῖνο ἤρπασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου καὶ διὰ φωνῆς, ἦν, καίπερ ἰσχυροτέραν τοῦ μνηκυθμοῦ τῆς θύελλης, πλὴν τοῦ Μαμφρέδου, οὐδεὶς ἄλλος ἤκουσεν, ἐκραύγασε :

— Καλῶς ἦλθεν ὁ υἱός μου. Εἴκοσιν ἔτη καὶ ἐπέκεινα σὲ περιμένω ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ.

Ἐσυρε δὲ αὐτὸν μετὰ τσαύτης ταχύτητος, ὥστε ὁ βασιλεὺς, αἰσθανόμενος, ὅτι δὲν ἤγγιζε τὸ ἔδαφος, ἐπίστευσεν ὅτι ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου, ὅπως τὸν κατακρημνίσῃ ἐκεῖθεν εἰς τὸν Ἄδην.

Αἰφνης τὸ φάσμα ἐστάθη. Ἄφησε τὰ ἡνία καὶ ἐκτεῖναν τὴν χεῖρα, ὥσπερ ἀπωθὼν τι, ἔρρηξε φοβεράν ὠρυγὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ ἵππος, ὅστις ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔτρεχεν ὡς δαιμονισμένος, ἀνύψωσε τοὺς ἐμπροσθίους αὐτοῦ πόδας καὶ οὐδὲ βῆμα ἐπροχώρησεν, ὅσον καὶ ἂν ἠγωνίσθη ὁ Μαμφρέδης, ὅπως τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ βαδίσῃ, ἀλλ' ἐναντιούμενος ὠπισθοχώρει.

Φθάσαντες εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ οἱ αὐλικοί, ἐθαύμασαν ἰδόντες ὅτι καὶ αὐτῶν οἱ ἵπποι, φοβηθέντες, ἤρνούντο νὰ προχωρήσωσιν. Ἦναψαν φανὸν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρευνῶσι τὸ ἔδαφος.

Πτώμα ἐν ἀποσυνθέσει ἔκειτο διαγώνως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἦτο ὅλως ἀπεσαρκωμένη. Ποῦ καὶ ποῦ μόνον ἐφαίνετο ἐσχισμένον τεμάχιον αἵματοσταγῶς σαρκός.

Ὁ δεξιὸς αὐτοῦ ὤμος ἦτο καταφαγωμένος ἄχρι τοῦ μαστοῦ.

Τὸ νωπὸν αἷμα ἐδείκνυνε ὅτι ἡ σφαγὴ ἐκείνη ἐτετελέσθη οὐ πρὸ πολλοῦ.

Τὸ στηθὸς τοῦ ἔφερε τὰ ἴχνη τῶν ἵππων, ἦτο δὲ πολλοῦ κατεσχισμένον ὑπὸ τῶν λύκων, οἵτινες, τείνοντες τὰ ὦτα, ἡ-

κούοντο οὐ μακρὰν ὠρυόμενοι ἐκ τῆς λύσσης, διότι εἶχον ἀναγκασθῇ νὰ διὰκόψωσι τὸ γεῦμά των.

Γενικὴ ἐξεργάγη κραυγὴ ἐπὶ τῷ οἰκτρῷ ἐκείνῳ θεάματι, καὶ πάντες συνεκινήθησαν.

Ὁ Μαμφρέδης διέταξε νὰ ἄρῃσι τὸ πτώμα, ὅπως μὴ τρομάξωσιν οἱ στρατιῶταί του, καὶ νὰ ρίψωσιν αὐτὸ εἰς τὴν παραπελεύρως χανίνουσαν ἀβυσσόν.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ κηδεὶα τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου!... Ἐπιστεύθη ὅτι ἦτο πτωχὸς ὀρεινός, ὅστις ἐπορεύετο τὴν νύκτα, ὅπως φθάσῃ τὴν πρωίαν εἰς Βενεβέντον καὶ πωλήσας τὸ ὅποιον ἔφερε θήραμα ἐπανέλθῃ πρὸ τῆς ἐννάτης, ὅπως ἴδῃ τὰ τέκνα του...

Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ, πῦχαρίσκει μετ' αὐτῶν τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἐπὶ τῷ ἀφθόνῳ θηράματι, ὅπερ ἦτο ἡ μόνη τῆς νυκτοπορίας του αἰτία...

Ὁ Μαμφρέδης, συγκεκινημένος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τρομάξας ἐκ τῶν περιπετειῶν τούτων, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ στερέωμα καὶ εἶπεν ἀπειλητικῶς :

— Δύνασαι νὰ ἀποσπάσῃς τὸ στέμμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου, νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃς τὸν νοῦν, διὰ τὸν ὅποιον τόσον με ἐξύμνησαν οἱ ἄνθρωποι... ἀλλ' οὐδέποτε θὰ δυνήθῃς νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃς τὸ θάρρος.

ΚΣΤ'

Ἄγγελος. — Φύγετε, ἀπαρηγόρηται γυναῖκες.

Φύγετε λυπημένας, καὶ σὲ μέρος

Κρυθῆτε ἀσφαλέστερον... Ὡς τὴν πόλιν

Ἐμβόησαν οἱ ἔχθροί... καὶ εἶναι μέλας.

Σοφονίσθα. — Νὰ φύγουμε; καὶ ποῦ; Ποιὸ μέρος εἶναι ἀσφαλές, νὰ μᾶς κρύψῃ ἀπὸ 'κείνους... ἂν ὁ Θεὸς βοήθειαν δὲν μᾶς στείλῃ...

(ΣΟΦΟΝΙΣΤΑ, ἀρχαία τραγωδία).

— Ὅχι, δὲν ἐνίκησεν ὁ Προβηγκιανός. Διῆλθε τὰ σύνορα, ὡς ὁ ἀπὸ τῆς ρωμαϊκῆς χώρας ἐρχόμενος εἰς τὸ βασιλεῖον ἔμπαρος.

»Τοιαύτη εἶναι ἡ δόξα του!

»Εἴθε ἡ εἰμαρμένη τοιαύτας πάντοτε νὰ φυλάσῃ αὐτῷ!...

»Τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν, τοῦτο ἐλπίζομεν, καὶ τοῦτο θὰ προσπαθήσωμεν πάσῃ δυνάμει νὰ κατορθώσωμεν.

»Ἐν τῇ παχυλότητι τοῦ νοός του, ἃς ἐξαίρει τὸ αἶσχος τοιαύτης νίκης...

»Οἱ οὐρανοὶ οὐδὲ κἂν τὴν αἰδῶ ἐδῶκαν αὐτῷ... ἢς οὐδ' ὁ κακοῦργος στερεῖται... νὰ ἀπολαύῃ ἐν σιγῇ τοῦ καρποῦ τῆς ἀτιμίας...

»Βεβαίως, ἂν μὴ νίκησῃ οὕτως, ἄλλως οὐδέποτε θὰ νικήσῃ... Ὁ κόσμος δὲν ἀγνοεῖ τί εἶδους πολέμιστής εἶναι...

»Ὑπάρχουν αἱ ἀναμνήσεις τῶν κατορθωμάτων του ἐν Αἰγύπτῳ, ἐνθα ἐξηγόρασεν ἀντὶ χρημάτων ζωὴν, τὴν ὁποίαν δὲν εἴξευρε νὰ θυσιάσῃ μαχόμενος ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ.

»Ὡ!... ὁ ἀγὼν τοῦ Θεοῦ εἰς ποίας χεῖρας ἀνετέθη!...

»Δὲν ἤρκει ἡ θλιψίς, τὴν ὁποίαν ἤσθονοντο οἱ πιστοί, βλέποντες τὸν Ἅγιον αὐ-

τοῦ Τάφον εἰς χεῖρας τῶν ἀλλοφύλων, ἀλλ' ἐμέλλε νὰ προσθήσῃ καὶ νέαν ἔτι μεγαλειτέραν ἢ βεβήλωσιν τῆς ἀγίας αὐτοῦ σημαίας ὑπὸ τοῦ Γάλλου τούτου ληστοῦ.

«Δὲν κατακτῶνται εὐκόλως τὰ βασιλεία διὰ τῶν ραδιουργιῶν, καὶ ἡ ὁδὸς τῆς προδοσίας δὲν εἶναι ὁδὸς ἀσφαλείας, ἀλλὰ ἀσχους.

«Ἐπὶ τῆς εἰς Νεάπολιν ἀγούσης, ὁρθοῦται νῦν ὁ Μαμφρέδης, φέρων τὸ ξίφος τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, προπορεύεται δὲ αὐτοῦ ὁ ἀετός, εἰθισμένος ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν νὰ ἀναπαύεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν ἡττημένων, καὶ τὸν περιστοιχίζουσιν οἱ βαρόνοι, οἵτινες ἀνεκτήσαντο πρῶτον ἀνὰ σπιθαμὴν καὶ εἶτα ἐδωρήσαντο αὐτῷ τὸ βασίλειον.

«Αἱ μάχαι, τὰς ὁποίας θὰ πολεμήσῃς νῦν, Κάρολε, δὲν ὁμοιάζουν πρὸς τὰς ἐν Προβηγκίᾳ... Ἐδῶ δὲν εἶναι ὑποτελεῖς μόνον ὑπεράσπισιν ἔχοντες τὴν ἀθωότητά των... ἐδῶ δὲν εἶναι βαρόνοι, μὴ ἔχοντες ἄλλην προστασίαν πλὴν τῆς τοῦ δικαίου.

«Βεβαίως καὶ ἡμεῖς, ἂν ὑπ' αὐτῶν μόνον ἐπροστατευόμεθα, θὰ ἐκλίναμεν τὸν αὐχένα, ἡττημένοι... διότι εἶσαι ἀήττητος — καὶ οὐδεὶς ἀγνοεῖ τοῦτο, — ὅταν μάχεσαι κατὰ τῆς ἀθωότητος...

«Ἀλλ' ἡμᾶς ἐξασφαλίζουσι κατὰ σοῦ μύριοι Ἀπούλιοι καὶ Γερμανοί, πάντες οἱ Σαρακηνοὶ τῆς Λουκέρας, ἀπειρον πλῆθος τοξοτῶν, ἀπόρθητα τείχη, ἐπικίνδυνα τέλματα, ἀπρόσιτα ὄρη.

«Ἀλλὰ τί ἀναφέρωμεν τέλματα, ὄρη καὶ τείχη;

«Εἴμεθα ἡμεῖς ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ θωρακίζωνται διὰ προμαχώνων;

«Ἐξεφυλίσθημεν ἄρα γε τόσον, ὥστε ἐπιθυμοῦμεν ἄλλα τείχη, πλὴν τῶν ἡμετέρων στηθῶν;

«Πρέπει ἡ γαλλικὴ ἀλαζονία νὰ καυχᾶται ἐπὶ τῇ ἀνεπίστῳ τιμῇ;

«Ἡ δὲ ἰταλικὴ ἀρετὴ νὰ λυπῆται ἐπὶ τῇ ἀήθει αἰσχύρῃ;

«Θλιβόμεθα καὶ σκεπτόμενοι μόνον τὰ πλάσματα ταῦτα τῆς ἀτιμίας.

«Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐμάχοντο ἐν τοῖς ἀνοικτοῖς πεδίοις... ἐν τῷ ἀνοικτῷ πεδίῳ ἄς ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅπως ἐπανορθώσωμεν γενναίως τὸ λάθος τῶν ἀποπλανηθέντων ἀδελφῶν μας.

«Ἄς καταστήσωμεν αὐτῷ πικρούς τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς Ἰταλίας, καὶ ἄς τὸν ἐξαναγκάσωμεν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐν κακῇ ὁρᾷ ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἰταλικῆς γῆς.

«Τὸ κλίμα ἡμῶν δὲν εἶναι εὐνοϊκόν, καὶ ὁ ἀῆρ εἶναι θανατηφόρος εἰς τὰ κρῖνα τῆς Γαλλίας.

«Ἐδῶ ἐτράφησαν, ἐδῶ ζῶσι καὶ θὰ ζῶσιν αἰώνως ἐν τῇ νίκῃ οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἀετοί.

«Ἰσως νῦν ὁ Κάρολος — ὁ βασιλεὺς τοῦ ἡμετέρου βασιλείου! — σκέπτεται, ὑπὸ τοῦ τρόμου καταληφθείς, καὶ ἀποφασίζῃ νὰ φύγῃ χωρὶς καὶ νὰ ἰδῇ τὰς χώ-

ρας, τὰς ὁποίας ἐδώρησεν αὐτῷ ὁ ρωμαῖος Ποντίφηξ.

«Ἀλλ' εἶναι ἀργά.

«Δὲν διαβαίνει τις τὰς Ἀλπεὶς ἀτιμωρητί.

«Υἱὸς δυστυχοῦς πατρὸς ὑπῆρξε πᾶς ὅστις ἐτόλμησε νὰ φθείρῃ τὸν παράδεισον τῆς αὐτοκρατορίας.

«Χήρα, πρὶν ἢ γίνῃ σύζυγος, ἡ ἐρωμένη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος προσέβαλε τὴν κληρονομίαν τῶν διαδόχων τοῦ Κωνσταντίνου.

«Ἐκείθεν τῶν ὁρέων, δὲν θὰ ἰδῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἢ τὴν κηδεῖαν τῶν ἀφρόνων, οἱ ὁποῖοι ἀνεδέξαντο τὸ τολμηρὸν ἐγχείρημα.

«Ἄς ἔχωσι λοιπὸν τὸ πένθος, ἀφοῦ δὲν εἶχον τὴν σύνεσιν.

«Μετὰ τὸ γεγονός, καὶ οἱ μωροὶ ἀποκτῶσι σύνεσιν... ἀπὸ τοῦδε ὁ νοῦς ἡμῶν, παιδρὸς ἐπὶ τοῖς αἰσίοις οἰωνοῖς, κολακεύομενος ὑπὸ τῆς δόξης τῆς ἐκβάσεως, ἀγάλλεται βλέπων ἡμᾶς ἐν τῷ μέλλοντι σεβαστοῦς διὰ τὴν ἔντιμον πολιάν σας, ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν φρουρίων σας, καὶ τιμωμένους ὑπὸ τῶν ἐγγόνων σας, οἵτινες θὰ σᾶς ἱκετεύωσι νὰ διηγηθῇτε αὐτοῖς τὴν ἱστορίαν τῶν τόσων τροπαίων, τὰ ὁποῖα θὰ βλέπωσιν ἐκεῖ ἀνηρτημένα.

«Τότε σεῖς θὰ βλέπετε αὐτοὺς μειδιῶντες καί, ὥσπερ γινώσκοντες ὅτι θὰ ζῆτε αἰώνως ἐν τῇ μνήμῃ τῶν μεταγενεστέρων, θὰ λέγετε :

«— Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, σμῆνος βαρβάρων ἐπῆλθεν ἐκεῖθεν τῶν ὁρέων, ὅπως δηώσῃ τὰς ὥραιάς ἡμῶν πεδιάδας.

«Δέεσθε, τέκνα μας, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῶν ψυχῶν των, διότι καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν χριστιανοί.

«Τὰ σώματα αὐτῶν κατέλιπον εἰς τὴν γῆν, εἰς ἡμᾶς δὲ τὰ ὅπλα των, καὶ εἰς τὰ τέκνα των τὰ δάκρυα καὶ τὴν λύπην, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατόν των.

«Κατὰ τοῦτο μόνον ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς, διότι ἔλαβον τὴν δόξαν νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὸ τὰ ξίφη μας.»

Οὕτως ἐλάλησεν ὁ Μαμφρέδης πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν ταγμάτων του, μετὰ τὴν εἰς Ἁγίον Γερμανὸν ἀφίξίν του.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν. Εἶτα,

— Μή, παρακαλῶ, ἀνωφελῇ [παράπονα, ἐπανάλαβε. Πέτρε, ποῖοι εἶνε οἱ σκοποὶ σας; Τί προτίθεσθε νὰ πράξετε; Ὁ γάμος οὗτος εἶναι ἀδύνατος, ὀφείλετε νὰ τὸ ἐννοήσετε! Ἡ ἰδέα ὅτι δύνασθε νὰ συ-

ζευχθῆτε τὴν Λευκὴν, μὲ καθιστᾷ παράφρονα! Καὶ ἐν τούτοις ὁ χρόνος προβαίνει. Ὁ κόμης μοὶ εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα μέλλομεν νὰ ἐγκαταστήσωμεν εἰς Παρίσιους... Πρέπει νὰ θραυσθῇ ὁ δεσμὸς οὗτος! Τὸ πῶς; δὲν ἠξεύρω. Ζητήσατε, εὑρετε μέσον! Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, εἴπατέ μοι μίαν λέξιν, ἐπιτρέπουσάν μου νὰ ἐλπίζω!

Καὶ ἐπειδὴ, κατηφὴς ὢν ὁ Πέτρος, δὲν ἀπεκρίνετο,

— Ἀλλὰ φαντάζεσθε λοιπὸν, ὅτι ὁ γάμος οὗτος εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ; ἀνεφώνησε, μὴ δυναμένη νὰ συσχεθῇ.

— Κυρία, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, προσέξατε! εἶπεν ὁ Φροσσάρ λίαν ἀνήσυχος.

— Ἄ! Θεέ μου! ἐστέναξεν ἡ Σάρρα, ἔρχεται ἡ Λευκή...

Ἡ Δεσποινὶς Δεσυνὴ κατήρχετο τὰς βαδμίδας τῆς κλίμακος. Δι' ἐνὸς βλέμματος παρετήρησε τὴν κόμησσαν μεταξὺ τοῦ Σεβεράκ καὶ τοῦ Φροσσάρ.

Εἶχε μαντεύσει τὸν ἀρξάμενον ἀγῶνα.

Μὲ βῆμα ἀποφασιστικὸν κατηυθύνθη πρὸς αὐτούς.

Ἡ Σάρρα, πλήρης ἀνυπομονησίας, εἶδεν αὐτὴν ἐρχομένην ὡς ἐν' ἀφέλῃ τὸν Πέτρον καὶ ἐποίησεν ἐν βῆμα, ὅπως τεθῇ μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ ὃν ἤθελε νὰ τῇ διαφιλονεικήσῃ.

Ὁ Φροσσάρ τότε ὤθησε ζωηρῶς τὸν Σεβεράκ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴ λέγων αὐτῷ :

— Ὑπαγε λοιπὸν εἰς ὑπάντηαν τῆς μνηστῆς σου.

Ἡ Σάρρα, ἀνίσχυρος, ἐθεώρησε τὸν Πέτρον προσερχόμενον τῇ Λευκῇ, ὑποκλιθέντα καὶ ὁμιλήσαντα αὐτῇ, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τι ἔλεγεν. Εἶτα ἐδράξατο, ἀσυνείδητος δι' ὅ,τι ἔπραττε, τοῦ βραχίονος τοῦ Φροσσάρ, ἔσφιγγεν αὐτὸν μετὰ τόσης νευρικής δυνάμεως, ὥστε ἀφῆκε βαθεῖα ἔχνη ἐπὶ τῆς σαρκὸς τοῦ ἀγαθοῦ νέου.

Οὗτος, στωϊκός, δὲν ἐκινήθη. ἄλλ' ἐξήταζε δι' ἀνησυχου βλέμματος τὴν στάσιν τῆς Λευκῆς, καὶ ἠσύχασε μόνον, ὅταν εἶδε τὸν φίλον του προσφέροντα, κατὰ διαταγὴν τοῦ κόμητος, τὸν βραχίονά του τῇ δεσποινίδι καὶ περιπατοῦντα μετ' αὐτῆς. Τότε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κόμησσαν.

Ἡ τάλαινα γυνή, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ κιγκλιδωτοῦ, ἐφαίνετο πολὺ μακρὰν ἀποπλανηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰδεῶν της.

Οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα.

Μὲ χαμηλωμένας βλεφαρίδας καὶ σπασμωδοῦν στόμα, ἔτεινε τὸ πνεῦμά της εἰς σκοπόν, ὃν κάλλιστα ὑπενόει ὁ Φροσσάρ τὴν διάρρηξιν τοῦ γάμου. Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀπευθύνασα τῷ Φροσσάρ βλέμμα πλήρες ἐπιπλήξεων :

— Μνηστὴ μου! ἐπανάλαβε. Πιστεύετε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς, ὅτι εἶναι ποτὲ δυνατόν τοῦτο;...

— Φεῦ! Πῶς νὰ τὸ κωλύσῃ τις; εἶπεν ὑποκριτικῶς ὁ νεάνις, προσποιούμενος ὅτι διέγνω τὰς ιδέας αὐτῆς. Νὰ ὀπι-